

Bună ziua, doamnelor și domnilor!

Vă mulțumesc și sunt onorat pentru invitația de a vernisa expoziția „100 de ani de silvicultură în România”, eveniment dedicat Centenarului Marii Uniri.

Minunatul Muzeu Cinegetic al Carpaților Posada este o instituție care adăpostește unele dintre cele mai interesante colecții din România, expodate semnificative ale faunei munților noștri, dar totodată se pot vedea și obiecte care vorbesc despre locuitorii meleagurilor românești, strămoșii noștri, care au trăit de-a lungul veacurilor, permanent, în armonie cu natura.

În general, Muzeul este un loc care te copleșește prin varietatea exponatelor sale, dar, în același timp, te și provoacă să afli și mai multe informații despre frumusețile și bogățiile pădurilor noastre. La patrimoniul muzeal existent, deosebit de valoros, am bucuria și nerăbdarea să văd expoziția pe care o vernisăm astăzi. RNP – Romsilva a avut excelenta idee – motiv pentru care îl felicit pe domnul director general Dragoș Ciprian Pahonțu- de a organiza o colecție muzeală dedicată silviculturii românești, intitulată „100 de ani de silvicultură în România”.

Doamnelor și domnilor

Înțeleg că este o expoziție complexă, la finalul căreia, chiar dacă nu ai studiat silvicultura, pleci cu un bagaj impresionant de cunoștințe despre pădure, cum trebuie ea crescută, cum trebuie ocrotită, cum trebuie exploatată... Și nu mă refer aici doar la arbori, ci la toate elementele care compun acest ecosistem mirific.

Este foarte important că se prezintă intervenția omului în pădure încă din cele mai vechi timpuri, modul înțelept de gestionare a pădurii, cu grijă și iubire față de codru. Sunt sentimente pe care le-au moștenit generații și generații de români și care trebuie să ne mobilizeze și pe noi. După Marea Unire de la 1918, a urmat o perioadă de tranziție în administrarea pădurilor din noile teritorii venite la sânul Țării Mamă, iar din 1922, după realizarea unificării administrației forestiere de stat, Casa Pădurilor Statului - instituție destinată managementului acestui domeniu - a avut atât obligația administrării pădurilor statului, cât și aceea de a urmări respectarea legilor silvice în pădurile proprietate privată. Înaintașii noștri au înțeles că nimeni nu este stăpân absolut al pădurii și că acest ecosistem fragil trebuie astfel îngrijit și exploatat încât cei care vor veni după noi să se poată bucura la rândul lor de tot ceea ce poate dăruia pădurea.

Ministerul Apelor și Pădurilor, instituție pe care o conduc, în timpul mandatului meu are același obiectiv: să transmită generațiilor care vor urma tot ceea ce noi am moștenit de la înaintașii noștri și, mai mult decât atât, beneficiind de mijloacele științifice de care dispunem astăzi, să le dăruim o pădure mai sănătoasă, mai puternică.

Doamnelor și domnilor

Mă simt emoționat să fiu astăzi aici, să pot urmări povestea ultimului veac de muncă în interesul pădurii și al oamenilor, o radiografie a eforturilor depuse de extraordinarii slujbași, silvicultorii. De asemenea, sunt foarte curios să pot urmări evoluția în timp a uneltelor, uniformelor și a vieții de silvicultor.

Silvicultorul era, alături de preot, de dascăl, de jandarm, de notar, un lider al comunității. De aceea, uniformă lui, ținuta, modul în care se prezenta în fața comunității compuneau un element identitar care îl detașa de ceilalți și impunea

respect. Uniforma silvicultorului trebuie să fie și elegantă, dar în același timp adaptată condițiilor de muncă, de multe ori vitrege.

Astăzi, silvicultorul dispune de sisteme moderne de lucru, de cele mai noi tehnologii- telefon mobil, stație de emisie, acces la GPS. Oare, cum lucrau silvicultorii acum 100 de ani, când nu aveau echipamente sofisticate și mergeau doar cu o secure în adâncul pădurii?! Ca să nu mai vorbesc de faptul că și silvicultorii, prin sacrificiul lor, se numără printre cei care au făcut posibilă Marea Unire, la 1918. Zbaterea lor de a lăsa urmașilor o pădure frumoasă într-o țară mai puternică, în consonanță cu alte conștiințe unite de aceleași idealuri de libertate și întregire sunt o înaltă dovadă de patriotism pentru noi, cei de astăzi.

Doamnelor și domnilor

Recent, am avut ocazia să citesc câteva extrase din primul număr al „Revistei Pădurilor”, o publicație editată în 1919, la București, de Societatea „Progresul Silvic”, după războiul de reîntregire. Ce bucurie, ce dragoste frățescă am regăsit în acele texte! Era prima întâlnire a silvicultorilor din Vechiul Regat cu frații lor de peste Carpați.

Câteva fragmente m-au emoționat și simt nevoia să vi le împărtășesc: „(...) Frați silvicultori (...) Bine ați venit, pentru ca unind știința voastră cu a noastră, contopind dragostea voastră de pădure cu a noastră, amestecând simțirea voastră pădurească cu a noastră, o să redăm vechilor noștri codri - în mijlocul cărora s-au păstrat neștirbite limba și credința strămoșească - sublima lor splendoare și o să ținem veșnic încununată culmile neatinse ale Carpaților noștri întregi, cu mărețele coroane ale falnicilor brazi. (...) Bine ați venit, păstrători înțelepți ai comoarelor nesecate de bogăție, ce sunt pădurile, păzitori aprigi ai celor mai frumoase și prețioase podoabe, ce Dumnezeu a lăsat pământului nostrum scump.”

Vibrante cuvinte, născute din bucuria reunii!

De aceea, noi, pentru a arăta că suntem demni urmași ai acestor entuziaști trebuie să ne facem datoria, la rândul nostru. Silvicultorii sunt cei care trebuie să aibă grijă de această parte din țară: pădurea! Ei sunt păstrători ai „comoarelor”, așa cum spuneau înaintașii noștri, și ei trebuie să le transmită în bună stare urmașilor noștri. Dacă noi ne vom îndeplini această sfântă datorie, peste 100 de ani, îmi place să cred că într-un moment festiv ca acesta, un urmaș va face un arc peste timp și va vorbi cu smerenie despre un trecut la fel de glorios care acum este prezentul nostru.

Vă felicit din nou, pe toți cei care au făcut posibil ca această expoziție să prindă viață.

La mulți ani, România, în anul Centenarului Marii Uniri!